

του σουδαρίου τὸ χρώμα πίνουσι
μικρὰ κορίτσια μαζί μ' ἄγρια,
καὶ τῆς ἀσκαλαῖς τραβοῦν καὶ σέρνουσι
ἀπὸ ρουστανῆς καὶ μισοφόρια.

Ὁ καθὼ δασκαλὸς μὴ τὴν δασκάλια
γερμοστακίζεται ἀπὸ τὴν σκάλα,
ὅταν λαφιασμέναις πετοῦν δορυκάδες
καὶ αὐστημέναις ἀπὸ τὸν κρότον
τῆς ἢ κυρίας Ἀρσασκιάδες
πὼς ἔχουν βάλει γι' αὐταῖς μπουρλότο.

Καὶ ὅτ' ἀ σχολία καὶ ὅτ' ἀ ταμίην,
ποῦ καθὼ Χαρις καὶ Μοῦσα ἄνασαι,
πλήθος γενναίων μὴ εἶδας μπαινοῖ
ἐξαλλα νεῦρα νὰ κατενύσῃ,
καὶ παραβαίνοντες πολλοὶ τὸν νόμον
ὁρμῶν ἀπρόσκλητοι κορῶν σωτήρες,
κι' ἀπὸ τὸ τρίξιμο κι' ἀπὸ τὸν τρόμον
κάνουν τὰ τοῖσιχ των μικροὶ φωστήρες.

Πάντου τρομάρα, παντοῦ ζημηαῖς,
καὶ μὲς ὅτ' ὄρμος λιγυθυμιαῖς.
Μόλις συνήρατο ἡ μὴ γυναικίκα
λιγυθυμιοῦσιν κοντὰ τῆς δίκαι,
κι' οἱ κιντὰζονται καὶ συγκινούνται,
φίρτε ροδόσταμα, ζῦδι, λεμόνι,
κι' οἱ γερνότεροισι δὲν ἰνθυμούνται
τίτοιο ξεπατάμα, τίτοιο κανόνι.

Μὰ καὶ καμπόσαις ὅπου βρεθῆκαν
αὐτὴν τὴν ὄρα σ' ἱμφορικά
ἔξω ὅτουσ ὄρμους ἱτναγθῆκαν
μ' ὄλα τὰ φῶνια τὰ λιχανικά,
καὶ μὲς ὅτ' ὄρμας των τὰ φῶνια κρύβουν
χωρὶς νὰ δώσουν γι' αὐτὰ παραδες,
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι των εὐθὺς τὸ στρίβουν
ὅταν προκομμέναις νοικοκυράδες.

Τίτοισ Δευτέρικ νὰ ζημηράνῃ
νὰ ὄητε τύχη κι' ἰδῶ σπανία...
ἂν ἔρωτῆτε καὶ τί κανόνι
βρόντησι μίσα ὅτ' ἀ καρφινία,
ὄλ' οἱ θαμώνις των ἀπὸ καπρίτισο
ἔφησαν κάρμαρο καθὼ στρίβισο.

Τὸ κανονίσι τὸ τρομῆρο
εἶχε μεγάλως ἀνακατάωσι
καὶ τὰ κερμὶν τὸ φλογερὸ
καὶ ὅτ' ἀ Σχολιάς των ἀντάρτα τόση.
Κλαινε κι' ἡ Μοῦσαι δασκαλῶν τύχαις
καὶ τῶν Λατινῶν τὴν Ἀλιναδα,
καὶ μὲς ὅτ' ὄν βρόντο φρουγῶν ὄλο τρήξι
ἀπ' τοῦ Σιμετίλου τὴν γενιναδα.

Ἢ τῆς Ἀκαδημίας γλαυκοπίης Ἀθηνᾶ
μὲ τὸν Ἀπόλλωνα τῆς παρλάρεσι σιγανᾶ.

Ἄθ.— Ἄκουσι κρότο δυνατό, Ἀπόλλων γυμνοσκήλη;

Ἄπ.— Ἐμίνα τραναιόστηκαν τάσκαπαστὰ μου μίλη.

Ἄθ.— Εἰς τὸ κλεινὸν πτολιθρον ἢ σκίφης μου ἰπῆδα,

ὅταν χωρὶς νὰ ὄλω

ἰκτύπησα τὸ ὄβρο μου ἀπάνω ὅτ' ἴνη ἀσπιδία...

Ζεῦ πάτερ, τί φουρνίλο!

Ἄπ.— Μήπως ὅτ' ἴνη Ἀκαδημειαν, προστάτις τῆς Παλλάδος,

εἰσῆλασαν οἱ πάνσοροι φωστήρες τῆς Ἑλλάδος,

κι' ἐκ τούτου διεσίσθησαν τὰ θῆια μας ἰδάρη;

Ἄθ.— Μπαροῦσι κᾶπου καίγεται μὲ νίτρο καὶ μὲ θειάρι

κι' οὐδὲ σοφῶν ἀκούονται κοτσῶσαν τερετίσματα,

μόν' ὁ Ἐσβῶνος μελετᾷ πανάφραγια νομίσματα.

Ἐπαῖτα κι' ἂν εἰσῆλανε σοφία ὀψιμῆρῶν

ὄν ἔβλεπας νὰ σπκοθῇ κι' ὁ Πλάτων ὁ μαρμαρίνος,

κι' ἂν κι' εἶναι ἄστρης τοῦ Διὸς ἀπ' τὸν παλῆρο καιροῦ του

ὅταν εὐσεβῆς Χριστιανὸς νὰ κἀνῃ τὸν σταυροῦ του;

Ἄπ.— Σωστὰ ἄμιεῖς, γλαυκοπίς μου, καὶ μὲ κατίγει φρίκη
γιατὶ θαρρῶ πὼς ἀναψὲ καμμάρι μπαροῦτοθῆκη.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος σάκετος.

Περίτρομος ἡμέρα μεσημέρι
τὸν Περικλῆ κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι
πηγαίνει καὶ ῥωτᾷ τὸ Φασουλῆς
τὸν Μάνθο, τὸν κλητῆρα τῆς Βουλῆς.

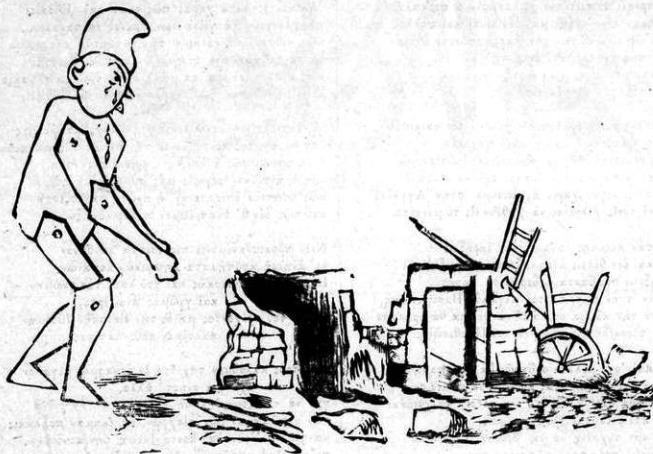
Μήπως καὶ πάλιν ἔρριξαν, τοῦ λέγει,
καμμία τρακατροῦκα ὅτ' ἴνη ταρατάς;
κι' ὁ Μάνθος ἀπαντᾷ πὼς ὄλ' ἢ στέγη
ἀπὸ χονδρῆ σκεπαίζεται λινατάς.

Κι' ὁ Φασουλῆς κυτῶντας τὸ ταβάνι
λέγει ὅτ' ὄν Περικλῆ τὸν μπυχιλιάνη:
ἐφυχῆ μου!... τί θὰ γίνῃ ἰδῶ πῆρα
ὅταν βρεῖξῃ δυνατό καμμάριαν ἡμέρα!

»Κύττα μεταρρυθμισίσι μὲ φορὰ
καὶ τόσαις ροβαφαῖς ἱτοιμασίαις!...
ἐρέτος τὰ κερφάια τὰ γερὰ
θὰ κάνουν ποῦ καὶ ποῦ ψυχρολοοσίαις.

»Θὰ στᾶζουν τὰ πανιά τῆς ὀροφῆς
ἰπὶ τῆς κούτρας ὄλων τῆς σοφῆς,
κι' ἢ σοβαρὶς τοῦ κράτους πικαροδίλαις
θὰ παίζουσι τῆς Γκράν Βία τῆς ὀμπρῆλαις.

»Ἄν τύχῃ δὲ μικρὰ βροχίσι στυγῶν
ὅστου Λόρδου τὸν περίσσευμα νὰ τρέξῃ,
θὰ σκούομαι μὲ φρίκη νουσιγῶν:
ἀάμην, Χριστέ, μὴ στᾶξῃ καὶ μὴ βρεῖξῃ.

»Μά μήπως 'βρόντης' 'ετσι και μας 'ζάλισα — 'ρωτᾷ κι' ὁ Περικλῆς ὁ κουσκουσύρης—
 ἰκίνο το κευδονί που 'κουβίλισε
 μίσι' ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ Βουδούρης ;»

'Ἄλλ' ὁ κλητῆρ ποσῶς δὲν ἀπάντηξ
 κι' ἰκόλα δὲν 'ξοδῶσι τὴν 'μιλιά του...
 τοὺς δύο μεγυλιθάνηδες σκουτῆξ
 καὶ τρέχει σοβαρὸς εἰς τὴν ζουλειά του.

Τὴν πρῶτὴν κουλούρα ροκνίξει
 κα. σάραθρον ἐργαίον περιφίρων
 τὰς σεβασμίας ἰδρας ἔξισκνίξει,
 ποὺ δὰ δεχθούν τὰς ἰδρας τῶν πατέρων.

Ἐάν εἶδαν πῶς ἀίρα κοπανίζου
 κι' οἱ κόποι τῶν πηγαίνου τοῦ κακοῦ,
 «ὁ Κεντρικὸν Ταμίον τὰ πρυννίζου
 καὶ λίσι' ἐτὸν Σκοπὸν τοῦ Κεντρικοῦ ;»

«Ἐσὺ ἐποὺ τὰφροῦρητα φρουρίεις
 γιὰ 'πὲς μας, τὴ ζωὴ σου νὰ χαρῆς,
 μήπως φουρνέλο 'βρόντης' ἰδῶ πέρα
 κι' ἰμοῦγκρισι ἢ βράζουσι' ἀτμοσφαίρα ;»

Ὁ δὲ Σκοπὸς ἀπήντησεν «ἄλλου
 νὰ πατι νὰ ζητήσῃτε τὸν κρέτο,
 γιὰτὶ μίσι' ἐτὸ Ταμίον πρὸ πολλοῦ
 ἰσκασι περιθῶτο μπουρλότο,
 καὶ τὴν πᾶ φουρνέλα δὲν φοβάται
 καὶ παρακάτω γρήγορα τραβᾷτε.»

'Ἐκείθεν εἰς τὸ Φάληρον πηθού
 καὶ τὸν γιὰλὸ κιαλάρουσι νὰ 'τοῦν
 μήπως οἱ ἀνεπιστά μᾶς οἱ μαρρόλι,
 ὅπου τὰς Κυβερνήσεις τῶν κουργίξου,
 κατὰφεραν νῆθουσι εἰ ζίνει στόλοι
 κι' ἄρχισαν τοὺς Ρωμηούς νὰ βομβαρδίζου.

'Ἄλλ' ὅμως μήτε στόλων εἶδαν μπλόκο
 καὶ τίλους πάντων ἔμαθαν ἐκεῖ
 πῶς μὴ μπαρουτοθήκη 'πῆρε φόκο
 καὶ ὀρθῶσι ἀντιχέουσι σπαρακτικοί.

«Ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξ' ἐκεῖ πέρα,
 πιζεῖ καὶ καββαλάρηδες στενάξου,
 μὰ νάσου κι' ἄλλη ἑκρηξίς δευτέρα
 καὶ φούγιτε νὰ φούγιμε φανάξου.»

'Ἦλθε κι' ὁ Φασουλῆς ποῦνὸν καὶ κλαίον
 ἐπὶ τὰ θυμάτων τίλους φρικαλίον,
 κι' ἰθρήνησι μὲ στόνους γερούς
 «στῶν μαῦρων ἰρικίλων τοὺς σωρούς.»

Ἔξ' ὁ Τρεκοῦτης τὸ μαθαίνει
καὶ μὲ λόγια μᾶς πεθαίνει.

'Ἀπὸ τότε ποὺ Μπουρλότος ἰεφόντρωσα βερβάτος
 καὶ τὸ γίνος βγαυρία,
 ἀπὸ τότε ποὺ δικαίως κατετρόμαξε τὸ κράτες
 ἢ 'εἰκὴ μου μπαταρία,
 κι' ἄλλα 'βρόντησαν μεγάλως σημάσις πυροβόλα,
 ὅμως τοῦτο τὸ νομίζω βροντωδίστερον ἀπ' ὅλα.